

[Paul Nilsson]

de blade, der kritiserer lovforslaget. Men alle disse blade ved jo ganske afgjort, at den udbringning ved bude, som vi har i byerne, også har været belastet med en meget stor stigning i lønningerne til budene. Jeg skal ikke sige mere om dette, men kun føje til, at skal vi følge det forretningsmæssige princip, ja, da må det følelsesmæssige træde i baggrunden.

Nu hører jeg til dem, der mener, at i den tid, vi lever i, kan de beløb, det her drejer sig om, ikke klare den bladkrise, som vi ved dagbladene befinder sig i. Jeg tror, vi på dette område er inde i en tid, hvor det bliver helt andre ting, der vil blive afgørende for dansk presse.

Der er i bemærkningerne til lovforslaget mange saglige oplysninger om og motive-ringer for en forhøjelse af taksterne, og det står nu helt til det kommende udvalg nærmere at undersøge disse. Jeg tror at kunne sige til den højtærede minister, at der om dette lovforslag vil blive stillet mange spørgsmål, og at samråd med ministeren vil blive ønsket, foruden at vi formentlig kan vente deputationer, som jeg tror jeg i dette som i andre tilfælde på forhånd kan love en velvillig modtagelse, og at vi vil høre på deres synspunkter. Men da dækning skal skaffes for udgifterne også her, vil jeg allerede nu på den socialdemokratiske gruppes vegne anbefale det foreliggende forslag, idet jeg udtaler vor villighed til en saglig og fordomsfri forhandling såvel i det kommende udvalg som i det høje ting.

N. Chr. Christensen: Jeg skal i mit indlæg udelukkende beskæftige mig med ændringerne til postloven.

Det er nu tredje gang, den højtærede minister for offentlige arbejder fremsætter et lovforslag om posttakster, der i sit indhold først og fremmest er et lovforslag om forhøjelse af avisporto. Første gang det skete, var den 6. juni 1956, og dengang havde man tænkt at føre lovforslaget

igennem som en hastesag, men udvalgsarbejdet blev ikke tilendebragt, fordi dette lovområde nu engang ikke er så ligetil, som tallene i lovforslaget synes at give udtryk for.

Anden gang var den 25. oktober 1956. Lovforslaget blev genfremsat uændret, skønt det havde været ude for hård modstand fra alle sider her i folketinget. Ministeren bemærkede da også, at den uændrede genfremsættelse ikke skulle tages som et udtryk for, at han ikke ville tage hensyn til den fremsatte kritik, men blot for, at udvalget måtte gøre sit arbejde færdigt. Den højtærede minister lagde med andre ord denne vigtige sag over i folketingsudvalgets hånd. Den højtærede minister var villig til at drøfte andre veje end de i lovforslaget nedfældede, blot han fik de penge, som han ønskede. Jeg minder om, at den socialdemokratiske ordfører for disse 4-5 år siden sagde, at den byrde, der her var foreslået lagt over på pressen, måtte fordeles på en mere rimelig måde. Jeg minder om, at den daværende radikale ordfører også gav udtryk for, at han hverken fandt forslagens udformning ønskelig eller heldig. Jeg har den optimistiske opfattelse, at udformningen også denne gang vil komme ud for en saglig kritik, som man bliver nødt til at tage hensyn til, når sagen behandles i det udvalg, der vil blive nedsat. Oppositionens ordførere anslag de samme toner, som lød fra regeringspartiet og fra det radikale venstre, og begrundede modstanden. Og da dette var sket, gav ministeren sig.

Jeg synes, det er nødvendigt af hensyn til hele den historiske udredning at gøre opmærksom på, at lovforslaget, da det kom til tredje behandling her i tinget, var led-saget af en overordentlig interessant betænkning. I denne betænkning blev der givet udtryk for, at den fremførte modstand mod den såkaldte nummerporto var begrundet med, at denne forhøjelse i særlig grad ville ramme dagbladenes abonnenter i landdistrikterne, hvor der de fleste steder kun er én udbringning om dagen, og be-